

Lorin
Vajsberger

ĐAVO
SE
SVETI[★]

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2013.

Za R. i S., s ljubavlju

Dok živi

Kiša je hladno i nemilosrdno lila u naletima, vetrovi su je bacali u svim pravcima, zbog čega su kišobran, kišni mantil i gumene čizme bili potpuno beskorisni. Ne može se reći da Endi nije imala ma šta od toga. *Barberi* kišobran od dvesta dolara nije hteo da se otvori, a pukao je kada je pokušala da ga otvori na silu; kratka jakna od zečjeg krzna sa ogromnom kragnom i bez kapuljače fantastično ju je stezala u struku, ali nije je štitila od hladnoće; a nove-novcate *prada* salonke od prevrnute kože uveseljavale su je svojom jarkoružičastom bojom, ali joj je u njima veći deo noge bio otkriven. Osećala se kao da su joj noge gole u kožnim helankama, zbog vetra ju je koža štitila koliko i svilene hulahopke. Onih petnaest centimetara snega što je prekrilo Njujork već je počelo da se pretvara u bljuzgavu sivu masu, i Endi po hiljaditi put požele da živi ma gde samo ne ovde.

Kao da želi dodatno da naglasi ovu njenu misao, taksi projuri kroz žuto svetlo i zatrubi Endi, jer je na svirep i zločinački način želela da pređe ulicu. Obuzdala se da mu ne pokaže prst – svi su ovih dana naoružani – i samo je zaškrgutala zubima i u mislima ga ispsovala. S obzirom na visinu potpetice, lepo je napredovala naredna dva ili tri bloka. Pedeset druga, Pedeset treća, Pedeset četvrta... sada nije daleko i bar će imati trenutak ili dva da se zagreje pre nego što pojuri nazad u kancelariju. Tešila se mislju na vrelu kafu i možda, samo možda, keks sa komadićima čokolade, kada je iznenada negde čula *ono* zvono.

Odakle li dopire? Endi se osvrnula, ali činilo se da ostali pešaci nisu primetili taj zvuk, koji je svakog časa postajao sve glasniji. *Zvrrrr! Zvrrrr!* Ta melodija. Dok živi, prepoznaće je ma gde da je čuje, premda se Endi čudila da još uvek prave telefone s tim zvonom. Jednostavno ga nije čula toliko dugo, a ipak... sećanja joj se odmah vratiše. I pre nego što je izvadila telefon

iz tašne, znala je šta će videti, ali su je ipak one dve reči na displeju telefona zaprepastile: Miranda Pristli.

Neće se javiti. Ne može. Endi je duboko udahnula, pritisnula „ignoriši“ i vratila telefon u tašnu. Gotovo smesta je ponovo zazvonio. Endi je osećala kako joj srce brže kuca i postajalo joj je sve teže i teže da napuni pluća vazduhom. *Udahni, izdahni*, naredila je sebi, uvlačeći bradu u kragnu da zaštiti lice od sada već oštre susnežice, *i nastavi da hodaš*. Bila je manje od dva bloka od restorana – videla ga je osvetljenog poput toplog, svetlucavog obećanja – kada ju je naročito neprijatan nalet vetra poterao napred, zbog čega je izgubila ravnotežu i ugazila pravo u jednu od najgorih stvari na Menhetnu zimi: crnu, bljuzgavu lokvu prljavštine, vode, soli, smeća i bogzna čega još, toliko prljavu i ledenu i duboku da nije imala izbora nego da joj se preda.

I upravo je to i uradila, upravo tamo u paklenoj lokvi koja se stvorila između ulice i ivičnjaka. Stajala je poput flaminga, otmeno balansirajući na potopljenoj nozi i prilično impresivno držeći drugu iznad prljave bare dobrih trideset ili četrdeset sekundi, odmeravajući koje su joj opcije. Ljudi su u širokom luku obilazili oko nje i bljuzgave lokve, samo su se oni u gumenim čizmama do kolena usuđivali da stanu posred bare. Ali niko se nije ponudio da joj pomogne i ona se, shvativši da je lokva toliko velika da ne može ni na koju stranu da doskoči a da izbegne da ugazi i drugom nogom, pripremi za još jedan ledeni šok i spusti i levu nogu pored desne. Ledena voda poletela joj je duž noge i zaustavila se na donjem delu lista, natapajući i ružičaste cipele i dobrih dvanaest centimetara kožnih helanki, pa se jedva suzdržala da ne vrisne.

Cipele i helanke je upropastila. Osećala je kao da će joj stopala stradati od promrzlina. Nije bilo drugog načina da se izvuče iz lokve osim da nastavi da gazi kroz nju, a sve na šta je mogla da misli bilo je: *To se desi kada ignorišeš Mirandu Pristli*.

Ali nije imala vremena da razmišlja o svom jadu, jer se, čim je na trotoaru zastala da pregleda štetu, telefon opet oglasio. Bilo je hrabro – ma, dođavola, zapravo nerazborito – ignorisati prvi poziv. Jednostavno to nije mogla opet učiniti. Mokra, promrzla i na ivici suza, Endi dodirnu displej i javi se.

„An-dre-a? Da li si to ti? Nema te već čitavu večnost. Pitaću te samo još jednom. Gde-je-moj-ručak? Nemam nameru da dozvolim da me ostaviš da ovoliko čekam.“

Naravno da sam ja, pomislila je Endi. *Pozvala si moj broj. Ko bi drugi mogao da se javi na moj telefon?*

„Žao mi je, Miranda. Vreme je užasno i zaista se svim silama trudim...“

„Očekivaću da se *smesta* vratiš. To je sve.“ I veza se prekide pre nego što je Endi stigla i reč da kaže.

Ne obazirući se na to što joj se ledena voda u cipelama šljapkala oko prstiju na najodvratniji mogući način, niti na činjenicu da je u tim cipelama bilo teško hodati i kada su bile suve, niti da pločnici svake sekunde postaju sve klizaviji, jer se kiša počinjala lediti – Endi potrča. Trčala je što je brže mogla duž jednog bloka i, kada joj je ostalo da pređe samo još jedan, začu kako je neko doziva:

Endi! Endi, stani! Ja sam! Prestani da trčiš!

Prepoznala bi taj glas bilo gde. Ali šta Maks radi ovde? Otišao je na vikend, negde izvan grada, iz razloga kog se trenutno nije mogla setiti. Zar ne? Stala je i okrenula se tražeći ga pogledom.

Ovamo, Endi!

A zatim ga je spazila. Njen verenik je, guste, crne kose i prodornih zelenih očiju i onako pomalo zapušteno lepog izgleda, sedeo na ogromnom belom konju. Endi nije naročito volela konje otkako je pala s jednog još u drugom razredu i zdrobila zglob desne ruke, ali ovaj konj je izgledao kao da je prijateljski nastrojen. Nema veze što je Maks jahao belog konja posred midtauna na Menhetnu i usred snežne oluje – Endi je bila toliko ushićena što ga vidi da nije čak ni pomislila da ovo dovede u sumnju.

Sjahao je vešto poput iskusnog jahača, a Endi je pokušala da se seti da li je spominjao da je nekada možda igrao polo. Stvorio se pored nje u tri koraka i privukao je u najlepši mogući zagrljaj, pa ona oseti kako joj se čitavo telo opušta dok se naslanjala na njega.

„Sirotice moja“, mrmljao je, ne obraćajući pažnju ni na konja ni na pešake. „Mora da se smrzavaš.“

Zvuk telefona – onog telefona – odjeknu između njih, i Endi požuri da se javi.

„An-dre-a! Ne znam na koji još način da ti pojasnim značenje reči 'smesta', ali...“

Endi se zatrese čitavim telom, dok joj je Mirandin prodoran glas burgijao u ušima, ali pre nego što je stigla da pomeri makar i jedan mišić, Maks joj je uzeo telefon iz ruke, prekinuo vezu i bacio ga, savršeno naciljavši, u lokvu u koju je Endi ranije ugazila. „Završila si s njom, Endi“, rekao je obavijajući veliki perjani prekrivač oko njenih ramena.

„O bože, Makse, kako si mogao to da uradiš? Mnogo kasnim! Još nisam stigla ni do restorana, a ona će me ubiti ako se ne vratim s njenim ručkom za...“

Lorin Vajsberger

„Pst“, rekao je stavljajući dva prsta Endi na usne. „Sada si bezbedna. Sa mnom si.“

„Ali već je jedan i deset, i ako...“

Maks uhvati Endi ispod pazuha, bez napora je podiže u vazduh i spusti je postrance na belog konja čije ime je, rekao joj je, bilo Bandit.“

Sedela je nema od zaprepašćenja dok joj je Maks skidao natopljene cipele i bacao ih na trotoar. Iz platnene torbe – one koju svuda nosi sa sobom – Maks je izvadio Endine omiljene vunom postavljene kućne papuče nalik na čizme i navukao ih na njena promrzla, crvena stopala. Prebacio je perjani pokrivač preko njenih nogu i obmotao joj svoj šal od kašmira oko glave i vrata, pružio joj termos od inoksa i rekao da je da se u njemu nalazi naročita topla tamna čokolada. Njena omiljena. A potom je jednim pokretom, otmeno i lako, uzjahao konja i uzeo uzde. Pre nego što je stigla da išta više kaže, krenuše brzo niz Sedmu aveniju, a policijska pratnja pred njima je raščičavala saobraćaj i sklanjala pešake.

Bilo je veliko olakšanje osetiti toplinu i osetiti se voljenom, ali Endi nije mogla da se oslobodi osećanja panike zbog toga što nije dovršila zadatak koji joj je zadala Miranda. Dobiće otkaz, u to je bila sigurna, ali šta ako se desi nešto još gore od toga? Šta ako je Miranda toliko besna da upotrebi svoj neograničeni uticaj da se pobrine da Endi nikada više nigde ne dobije posao? Šta ako je rešila da očita lekciju svojoj asistentkinji i pokaže joj šta se tačno dešava kada neko jednostavno ostavi – ne jednom, već dva puta – Mirandi Pristli?

„Moram da se vratim!“, povikala je Endi u vetar, dok je konj iz kasa prelazio u galop. „Makse, okreni se i vrati me! Ne mogu...“

„Endi! Čuješ li me, mila? Endi?“

Otvorila je oči. Jedino što je osećala bilo je udaranje srca koje joj je divljalo u grudima.

„Da li si dobro, dušo? Sada si bezbedna. Bio je to samo san. A čini mi se da je bio prilično strašan“, prošaputao je Maks obuhvativši joj dlanom obraz.

Pridigla se i videla rano jutarnje sunce kako dopire kroz prozore sobe. Nije bilo snega, ni susnežice, ni konja. Stopala su joj bila gola, ali topla pod mekim čaršavima, a Maksovo telo bilo je snažno i utešno pripijeno uz njeno. Udahnula je duboko, a Maksov miris – njegov dah, koža, kosa – ispunili su joj nozdrve.

Bio je to samo san.

Osvrnula se po sobi. Još uvek se osećala kao da je u polusnu, ošamućena jer ju je probudio u pogrešnom trenutku. Gde su to oni? Šta se dešava?

Tek ju je pogled na vrata na kojima je visila sveže ispeglana i sasvim prelepa *monik lilije* haljina, setila se da je nepoznata soba zapravo mladenački apartman – njen mladenački apartman – i da je ona nevesta. Nevesta! Nalet adrenalina natera je da se toliko brzo uspravi u krevetu da je Maks iznenađeno povikao: „Šta si to sanjala, dušo? Nadam se da nema nikakve veze sa današnjim danom.“

„Ni najmanje. Samo stari duhovi.“ Nagnula se prema njemu da ga poljubi, dok se Stenli, njihov maltezer, gnezdio među njima. „Koliko je sati? Čekaj – šta ti radiš ovde?“

„Maks joj se osmehnuo onim svojim šeretskim osmehom koji je toliko volela i izašao iz kreveta. Kao i uvek, Endi nije mogla a da se ne divi njegovim širokim ramenima i ravnom stomaku. Imao je telo dvadesetpetogodišnjaka, ali bolje – ne suviše mišićavo, već savršeno zategnuto i istrenirano.

„Šest. Došao sam pre nekoliko sati“, rekao je dok je oblačio donji deo flanelske trenerke. „Bio sam usamljen.“

„Pa bolje se gubi odavde, pre nego što te neko vidi. Tvoja majka je insistirala da ne smemo da se vidimo pre venčanja.“

Maks izvuče Endi iz kreveta i zagrlji je. „Onda joj nemoj reći. Ali nisam imao nameru da dozvolim da te čitav dan ne vidim.“

Endi je glumila ljutnju, ali joj je potajno bilo milo što se ušunjao u njenu sobu da je na brzinu poljubi, naročito nakon noćne more koju je imala. „U redu“, rekla je dramatično. „Ali vrati se u svoju sobu i gledaj da te niko ne vidi! Idem da izvedem Stenlija u šetnju, pre nego što se mase stušte na mene.“

Maks se još više priljubi uz nju. „Još je rano. Oplkladio bih se da bismo, ako bismo bili brzi...“

Endi se nasmejala. „Odlazi.“

Ponovo ju je poljubio, ovog puta nežno, i izašao iz sobe.

Endi je podigla Stenlija, poljubila ga u vlažnu njušku i rekla: „To je to, Stene!“ Uzbuđeno je zalajao i pokušao da pobegne, a ona ga je spustila, da joj ne izgrebe ruke. Na nekoliko lepih trenutaka uspela je da zaboravi san, ali joj se on ubrzo vratio sa zastrašujuće realnim osećanjem. Endi duboko udahnu i poče racionalno da razmišlja o svemu: nervoza na dan venčanja. Klasičan teskoban san. Ništa više. Ni manje.

Poručila je da joj donesu doručak u sobu i nahranila Stenlija komadićima kajgane i tosta, dok je telefonom uzbuđeno razgovarala sa majkom, sestrom, Lili i Emili – a sve su bile nestrpljive da počne da se sprema – a potom je stavila Stenliju povodac i izvela ga u kratku šetnju na oštrom

oktobarskom vazduhu, pre nego što se stvari zahuktaju. Bilo joj je pomalo neprijatno nositi plišani donji deo trenerke sa jarkoružičastim natpisom „nevesta“ preko pozadine koji je dobila na nevestinskom darivanju, ali je u isto vreme bila i ponosna na to. Ugurala je kosu pod kačket, zavezala pertle, zakopčala cebe-jaknu i nekim čudom uspela da izađe na prostrani travnjak imanja „Astor Korta“, a da ne naiđe na živu dušu. Stenli je trčkarao onoliko živo koliko su mu to njegove kratke nožice dozvoljavale, vukao ju je prema drveću na obodu imanja, gde je lišće već prešlo u vatrene jesenje boje. Šetali su gotovo pola sata, sasvim sigurno dovoljno dugo da se svi zapitaju gde je, i premda je vazduh bio svež, a polja prelepa, i premda je osećala uzbuđenje i nemir zbog venčanja, nije mogla izbaciti Mirandinu sliku iz glave.

Kako je moguće da je ova žena još uvek progoni? Prošlo je gotovo deset godina otkako je pobešla iz Pariza i vremena koje je provela kao asistent u *Pisti*, a koje joj je uništilo dušu. Daleko je dogurala od te strašne godine, zar ne? Sve se promenilo, i to na bolje: prve godine nakon *Piste* provela je radeći honorarno, nakon čega je s ponosom pregovorima postigla da joj to postane stalna tezgja i redovno je pisala za blog *Hepili ever after*, koji se bavio venčanjima. Nekoliko godina i desetine hiljada reči kasnije pokrenula je svoj časopis, *Plandž*, prelep, blistav, otmen časopis koji je već tri godine vodila i, uprkos svim predviđanjima da će se desiti suprotno, na njemu je zapravo zarađivala novac. *Plandž* je bio nominovan za razne nagrade i oglašivači su se otimali za njega. A sada se, pored sveg tog profesionalnog uspeha, još i udavala! Za Maksa Harisona, sina pokojnog Roberta Harisona i unuka legendarnog Artura Harisona koji je osnovao kompaniju „Harison pablišing holdings“ u godinama odmah nakon Velike depresije i pretvorio je u „Harison medija holdings“, jednu od najuglednijih i najprofitabilnijih kompanija u Sjedinjenim Državama. A njen verenik je bio Maks Harison, momak koji je dugo bio na listi najpoželjnijih neženja, momak koji se bavljao sa svim Amandama Herst i Tinsli Mortimer grada Njujorka i verovatno sa popriličnim brojem njihovih sestara, rođaka i prijateljica. Tog poslepodneva njihovi gosti će biti gradonačelnici i moguli, i nazdravljace mladom nasledniku i njegovoj nevesti. A najbolje od svega? Volela je Maksa. On joj je bio najbolji prijatelj. Obožavao ju je, zasmejavao je i cenio njen rad. Nije li večna istina da muškarci u Njujorku nisu spremni dok ne budu spremni? Maks je počeo da spominje brak nakon nekoliko meseci zabavljanja. I evo ih, tri godine kasnije, na dan njihovog venčanja. Endi je prekorila sebe što traći makar i sekund razmišljajući o tako budalastom snu i povela je Stenlija nazad u apartman, gde se okupila mala vojska žena koja je

nervozno i panično žamorila, očigledno se pitajući da li je nevesta pobjegla. Začuo se kolektivni uzdah olakšanja kada je ušla; odmah je planer venčanja Nina počela da izdaje naređenja.

Narednih nekoliko časova prošlo je u magnovenju: tuširanje, feniranje, vreli vikleri, maskara, dovoljno glet-mase u vidu tečnog pudera da se zagladi i ten tinejdžera s podivljanim hormonima. Neko joj je sređivao nokte na nogama, dok joj je neko drugi donosio donji veš, a neko treći raspravljao o boji karmina. Pre nego što je shvatila šta se dešava, njena sestra Džil joj je prinela haljinu boje slonove kosti, i već sekundu kasnije njena majka ju je stezala na leđima i zakopčavala je. Endina baka oduševljeno je coknula jezikom. Lili je zaplakala. Emili je krišom unela cigarete u kupatilo mladenačkog apartmana, misleći kako niko neće primetiti. Endi je pokušala sve da upije. A potom je ostala sama. Svega nekoliko minuta pre nego što je trebalo da siđe u veliku balsku dvoranu, svi su je napustili, da bi se i sami spremili, i Endi je ostala da nelagodno sedi na antiknoj stolici ukrašenoj resama i trudila se da ne izgužva i ne upropasti ništa na sebi. Za manje od pola sata biće udata žena, odana Maksu za ceo život, i on njoj. Bilo je to gotovo suviše za njen um.

Zazvonio je telefon u apartmanu. Zvala je Maksova majka.

„Dobro jutro, Barbara“, rekla je Endi što je toplije mogla. Barbara En Vilijams Harison, kćerka Američke revolucije, potomak ne jednog već dva potpisnika Deklaracije nezavisnosti, višegodišnji redovan posetilac svakog humanitarnog odbora na Menhetnu koji je bio od velikog društvenog značaja. Od frizure doterane kod Oskara Blandija do *šanel* baletanki, Barbara je uvek bila savršeno ljubazna prema Endi. Savršeno ljubazna prema *svima*. Ali nije bila srdačna. Endi se trudila da to ne shvati lično, a Maks ju je uveravao da je sve to u njenoj glavi. Možda je u početku Barbara i smatrala da je Endi još jedna od prolaznih faza njenog sina? A potom je Endi ubedila sebe da je Barbarino poznanstvo s Mirandom zatrovalo svaku nadu da će uspostaviti prisan odnos sa svojom svekrvom. Naposletku je Endi shvatila da je to jednostavno Barbarin način ophođenja – bila je hladno ljubazna prema *svima*, čak i prema svojoj kćerki. Nije mogla zamisliti da bi ikada tu ženu mogla zvati „mama“. Premda joj niko i nije rekao da je slobodna da joj se tako obrati...

„Zdravo, Andrea. Upravo sam shvatila da ti nisam dala ogrlicu. Jutros sam bila u takvoj paničnoj jurnjavi pokušavajući da sve organizujem, da sam naposletku zakasnila na frizuru i šminku! Zovem te da ti kažem da je ogrlica u baršunastoj kutiji u Maksovoj sobi, u bočnom džepu one njegove

odvratne platnene torbe. Nisam želela da je osoblje vidi. Možda će tebi poći za rukom da ga ubediš da počne da nosi nešto dostojanstvenije? Bog zna da sam pokušala hiljadu puta, ali on jednostavno odbija...”

„Hvala, Barbara. Idem po nju.“

„Nipošto!“, uzviknu žena oštro. „Ne možete se videti pre venčanja – to donosi nesreću. Pošalji svoju majku ili Ninu. Bilo koga. U redu?“

„Naravno“, rekla je Endi. Spustila je slušalicu i izašla u hodnik. Rano je naučila da je lakše složiti se s Barbarom, a potom uraditi šta je naumila; raspravljanje nikuda nije vodilo. Što je bio razlog zašto je nosila porodični nakit Harisonovih kao „nešto staro“, umesto nakita svojih rođaka: Barbara je insistirala na tome. Šest generacija Harisonovih nosilo je tu ogrlicu na venčanju, pa će ona biti i na Endinom i Maksovom venčanju.

Vrata Maksovog apartmana bila su odškrinuta, i ona je čula tuš u kupatilu kada je ušla u sobu. *Klasika*, pomislila je. *Ja se spremam poslednjih pet sati, a on se tek sad tušira.*

„Makse? Ja sam. Ne izlazi!“

„Endi? Šta radiš ovde?“, začuo se Maksov glas kroz vrata kupatila.

„Došla sam po ogrlicu tvoje majke. Nemoj izlaziti, u redu? Ne želim da me vidiš u haljini.“

Endi je počela da pretura po prednjem džepu torbe. Nije napipala baršunastu kutiju, ali joj se prsti sklopiše oko parčeta papira.

Bio je to bež papir za pisanje, debeo i ukrašen Barbarinim inicijalima BHV, monogramom tamnoplave boje. Endi je znala da Barbara pravi veliki promet kompaniji „Dempsi i Kerol“ kupovinom velikih količina papira za pisanje; već četiri decenije koristila je isti papir za rođendanske čestitke, zahvalnice, pozivnice za večeru i izjave saučešća. Bila je staromodna i zvanična, i radije bi umrla nego nekome poslala neukusan imejl ili – užasa li – SMS poruku. Svršeno je bilo nalik na nju da sinu pošalje rukom pisano pismo na dan njegovog venčanja. Endi se spremala da ga ponovo savije i vrati u džep, kada joj pažnjvu privuče njeno ime. Pre nego što je i razmislila o tome šta radi, Endi je pročitala.

Dragi Maksvele,

Premda znaš da dajem sve od sebe da ti se ne mešam u život, ne mogu više da ćutim povodom stvari od tako velikog značaja. Već sam ti ranije iznela svoje strepnje, i ti si mi uvek obećavao da ćeš ih uzeti u razmatranje. Sada, međutim, zbog neizbežnosti tvog skorog venčanja, osećam da više ne mogu da čekam priliku da ti jasno i otvoreno kažem šta mi je na srcu:

Đavo se sveti

Preklinjem te, Maksvele. Molim te da se ne ženiš Andreom.

Nemoj me pogrešno razumeti. Andrea je prijatna i bez sumnje će nekome jednog dana biti veoma dobra žena. Ali ti, mili moj, zaslužuje mnogo više! Moraš biti s devojkom iz odgovarajuće porodice, ne iz neke razorene u kojoj je ona upoznala samo bol i razvod. S devojkom koja razume naše tradicije, naš način života. S nekim ko će pomoći da se ime Harisona prenese i na narednu generaciju. A što je najvažnije, ženu koja će tebe i tvoju decu staviti ispred svojih sebičnih ambicija i karijere. Moraš dobro razmisliti o ovome: da li želiš da tvoja žena uređuje časopise i ide na poslovna putovanja, ili želiš ženu koja će druge stavljati ispred sebe i koja će prigrliti filantropska interesovanja porodične loze Harisonovih? Zar ne želiš saputnicu kojoj je više stalo do porodice nego do sopstvene ambicije?

Rekla sam ti da smatram da je onaj nenadani susret s Ketrin na Bermudama bio znak. O, kako si samo srećan bio što si je video! Molim te da ne odbacuješ ta osećanja. Ništa još nije odlučeno – još nije kasno. Jasno je da si oduvek obožavao Ketrin, a još je jasnije da bi ona bila savršena životna saputnica za tebe.

Oduvek sam bila ponosna na tebe, i znam da nas tvoj otac sada gleda i da se svim srcem nada da ćeš učiniti pravu stvar.

*Voli te,
Majka*

Čula je da je voda stala i uplašeno ispustila poruku na pod. Kada je požurila da je podigne, primetila je da joj se ruke tresu.

„Endi? Da li si još tu?“, povikao je iza vrata.

„Jesam... čekaj, odlazim“, uspela je da kaže.

„Da li si je našla?“

Zastala je, ne znajući koji bi bio ispravan odgovor. Osećala se kao da je nestalo vazduha u prostoriji. „Jesam.“

Začulo se šuškanje, a potom je čula kako odvrće, a potom i zavrće česmu na umivaoniku. „Da li si otišla? Moram da izađem i obučem se.“

Molim te da se ženiš Andreom. Krv joj je dobovala u ušima. O, kako si samo srećan bio što si je video! Da li da uleti u kupatilo ili da izleti na vrata? Kada ga sledeći put bude videla, razmenjivaće prstenje pred trista zvanica, uključujući i njegovu majku.

Neko je zakucao na ulazna vrata, a potom ih otvorio. „Endi? Šta radiš ovde?“, upitala je Nina, planer venčanja. „Bože, uništićeš tu haljinu! Mislila

sam da ste se složili da se nećete videti pre venčanja. Ako ste se predomislili, zašto nismo obavili fotografisanje pre venčanja?“ Neprestano je i neumorno pričala, što je izluđivalo Endi. „Makse, ostani u kupatilu! Nevesta ti stoji ovde poput jelena zaslepljenog farovima. Čekaj, oh, samo jedan tren!“ Požurila je kada je Endi pokušala da u isto vreme ustane i namesti haljinu i kada je ispružila ruku.

„Evo“, rekla je pomažući Endi da ustane i prelazeći rukom preko donjeg dela haljine sirena kroja. „Sada pođi sa mnom. Nema više nestajanja, da li me čuješ? Šta je ovo?“ Uzela je pismo iz Endinog znojavog dlana i podigla ga.

Endi je čula lupanje u grudima; na tren se zapitala da li doživljava srčani udar. Otvorila je usta da nešto kaže, ali ju je u tom trenutku preplavio talas mučnine. „O, mislim da ću...“

Nekom magijom, ili možda samo zbog iskustva i česte vežbe, Nina joj pruži kantu za smeće upravo u pravom trenutku i prinese je toliko snažno Endinom licu da je osetila kako joj se plastični obod zariva pod bradu. „Hajde sad, hajde“, cvilela je Nina kroz nos, što je Endi na čudan način ipak utešilo. „Nisi mi ti prva nervozna nevesta, a nećeš mi biti ni poslednja. Zahvalimo se nebesima što nisi povratila na haljinu.“ Obrisala je Endina usta jednom od Maksovih majica i njegov miris, mešavina sapuna i šampona sa bosiljkom i mentom – mirisa koji je inače volela – natera je da opet povrati.

Opet se začu kucanje na vratima. Poznati fotograf Sen Žermen i njegov lepi mladi asistent uđuše u sobu. „Trebalo bi da fotografišemo kako se Maks sprema“, obznanio je izveštačenim glasom, ali akcenat mu je bilo nemoguće odrediti. Na svu sreću, ni on ni njegov asistent nisu ni pogledali Endi.

„Makse, ostani gde si!“ dreknula je Nina zapovednički. Okrenula se prema Endi, koja nije bila sigurna da će biti u stanju da pređe tih nekoliko metara do svog apartmana. „Moramo da ti popravimo šminku i, bože... na šta ti liči kosa...“

„Moram uzeti ogrlicu“, prošaputala je Endi.

„Šta?“

„Barbarinu dijamantsku ogrlicu. Čekaj.“ *Misli, misli, misli. Šta je to značilo? Šta da radi?* Endi je primorala sebe da se vrati do jezive torbe, ali je Nina na svu sreću stala pred nju i stavila torbu na krevet. Brzo je pregledala sadržinu i izvadila crnu baršunastu kutiju na kojoj je sa strane bilo ugravirano *Kartije*.

„Jesi li ovo tražila? Hajde, idemo.“

Endi joj je dozvolila da je izvede u hodnik. Nina je naložila fotografima da oslobode Maksa iz kupatila i da zatvore vrata sobe.

Endi nije mogla da veruje da ju je Barbara mrzela toliko da nije želela da se njen sin oženi njome. I ne samo to, već mu je i odabrala drugu ženu. Ketrin: po meri za njega, manje sebičnu. Onu koja mu je, prema Barbarinom mišljenju, umakla. Endi je znala sve o Ketrin. Bila je naslednica bogatstva Fon Hercogovih i, kako je Endi saznala iz opsesivne pretrage po „Guglu“, bila je neka vrsta austrijske princeze koju su roditelji poslali da se obrazuje u Maksovoj elitnoj pripremnoj školi. Ketrin je otišla na „Amherst“, da diplomira evropsku istoriju, a primljena je nakon što je njen deda – austrijski plemić koji je tokom Drugog svetskog rata održavao veze sa nacistima – donirao dovoljno novca da se jedan studentski dom nazove po njegovoj pokojnoj supruzi. Maks je tvrdio da je Ketrin suviše uštogljena, suviše pristojna i, sve u svemu, suviše ljubazna. Tvrdio je da je dosadna.

Suviše tradicionalna i suviše opterećena spoljašnjošću. Ali Maks nije umeo baš toliko dobro da objasni zašto se zabavljao s njom pet godina s prekidima, ali Endi je oduvek sumnjala da tu ima nečega što joj ne govori. Jasno je da se nije prevarila.

Poslednji put kada je Maks spomenuo Ketrin, nameravao je da je pozove i obavesti je o svojoj veridbi; nekoliko nedelja kasnije stigla je prelepa kristalna činija iz „Bergdorfa“, s porukom u kojoj im je poželela mnogo sreće. Emili, koja je znala Ketrin preko svog muža, Majlsa, zaklela se Endi da nema razloga za brigu, da je Ketrin dosadna i uštogljena, i da je Endi, premda se mora priznati da Ketrin ima „izvanredno poprsje“, u svakom drugom pogledu bolja od nje. Endi nije o tome više razmišljala. Svi su oni imali prošlost. Da li se ona ponosila Kristijanom Kolinsvortom? Da li je osećala potrebu da Maksu ispriča svaki detalj svoje veze s Aleksom? Naravno da nije. Ali sasvim je druga priča bila pročitati pismo u kom vaša svekrva, na dan vašeg venčanja, preklinje vašeg verenika da se umesto vama oženi svojom bivšom devojkom. I to bivšom devojkom koju je sreo na Bermudama, i bio *srećan* zbog toga, za vreme momačke proslave, što je sasvim zgodno zaboravio da pomene.

Endi je protrljala čelo i primorala sebe da razmisli. Kada je Barbara napisala ovo otrovno pismo? Zašto ga je Maks sačuvala? I šta je značilo to što je video Ketrin svega šest nedelja ranije i nije njoj ni reč rekao o tome, uprkos tome što joj je do u detalje preneo svaku večeru i svako sunčanje i sve partije golfa koje su on i njegovi prijatelji odigrali? Za ovo je moralo da postoji neko obrazloženje, jednostavno je moralo biti tako. Ali šta je bilo u pitanju?

Zavoleti Hemptone: 2009

Dugo se Endi dičila time da nikada nije bila u Hemptonima, bilo je to za nju pitanje časti. Saobraćaj, gužve, pritisak da se dotera, izgleda odlično i bude na pravom mestu... ništa od toga nije joj bilo naročito opuštajuće. A uistinu to i nije bio neki beg iz grada. Bolje ostati u gradu sama, lutati letnjim uličnim vašarima i izležavati se na Šip Medouu i voziti bicikl duž reke Hadson. Može ući u bilo koji restoran bez rezervacije i istražiti nova mesta u susedstvu, bez gužve. Volela je da letnje vikende provodi čitajući i pijuckajući ledene kafe u gradu i nikada se nije ni najmanje osećala izostavljeno, što je bila činjenica koju je Emili jednostavno odbijala da prihvati. Emili bi, jednog vikenda svakog leta, odvukla Endi u kuću roditelja njenog supruga i insistirala od nje da oseti fenomenalnost zabava u belom i polo utakmica, i da vidi toliko žena u garderobi *tori berč* da je moglo da se odene pola Long Ajlanda. Svake godine se Endi klela da se nikada neće vratiti i svakog leta bi pokorno spakovala torbe i junački se ukrcala na linijski autobus, pokušavajući da se ponaša kao da se baš lepo provodi u društvu istih onih ljudi koje je vidala na raznim prijemima i manifestacijama po gradu. Ovaj vikend je, međutim, bio drugačiji. Ovaj vikend će možda odrediti njenu budućnost u profesionalnom pogledu.

Začulo se kucanje na vratima, a potom u sobu ulete Emili. Sudeći po njenom izrazu lica, nije bila srećna što zatiče Endi ispruženu na raskošnom perjanom prekrivaču, s jednim peškirom obmotanim oko glave i drugim stegnutim podruku, kako bespomoćno zuri u kofer iz kog je ispadala odeća.

„Zašto se još nisi obukla? Ljudi samo što nisu počeli da stižu.“

„Nemam šta da obučem!“; zakukala je Endi. „Ne razumem Hemptone. Ne pripadam ja ovde. Sve što sam ponela je pogrešno.“

„Endi...“ Emili isturi bok u purpurnoružicastoj svilenoj haljini, baš ispod mesta gde je ustalasanu tkaninu stezao pojas u vidu trostrukog zlatnog

lanca koji većini žena ne bi obuhvatio ni butinu. Njene vitke noge bile su preplanule i ukrašene zlatnim gladijatorkama i blistavim pedikirom u istoj nijansi ružičaste kao i haljina.

Endi je posmatrala savršeno isfeniranu kosu svoje drugarice, sjajne jagodice i bledoružičasti sjaj za usne. „Nadam se da je to neki svetlucavi puder, a ne tvoj prirodni sjaj“, rekla je ljutito pokazujući Emilino lice. „Niko ne zaslužuje da izgleda toliko dobro.“

„Endi, znaš koliko nam je ovo večeras važno! Majls je zamolio ljude da mu učine silne usluge da bi sve okupio večeras, a ja sam provela prethodni mesec mučėći se sa cvećarima i katering službama i mojom jebenom svekrvom. Imaš li ti ikakvu predstavu koliko ih je bilo teško ubediti da nam dozvole da priredimo večeru ovde? Koliko mi je nabrajala pravila, čovek bi pomislio da imamo sedamnaest godina i da nameravamo da priredimo tinejdžersku žurku. A tvoj zadatak je samo da se pojaviš, izgledaš pristojno i budeš šarmantna, a pogledaj na šta ličiš!“

„Ovde sam, zar ne? I daću sve od sebe da budem šarmantna. Šta kažeš da postignemo kompromis i da uradim dve od zahtevane tri stvari?“

Emili je uzdahnula, a Endi nije mogla da suzdrži osmeh.

„Pomozi mi! Pomozi svojoj sirotoj prijateljici operisanoj od stila da obuče nešto makar i izdaleka primereno, da bi izgledala lepo dok prosi novac od ljudi!“ Endi je ovo rekla da bi umirila Emili, ali znala je da je povodom stila napredovala u poslednjih sedam godina. Može li se nadati da će izgledati jednako dobro kao Emili? Naravno da ne. Ali nije bila baš potpuno izgubljen slučaj.

Emili je zgrabila gomilu odeće sa sredine kreveta i nabrala nos. „Šta si ti tačno planirala da obučeš?“

Endi gurnu ruku u gomilu odeće i izvuče tamnoplavu lanenu košulju-haljiniu sa kanapom umesto kaiša i odgovarajućim belim espadrilama na platformu. Bila je jednostavna, otmena i bezvremena. Možda je malo bila izgužvana. Ali svakako je bila primerena.

Emili preblede. „Lažeš.“

„Pogledaj te prelepe dugmiće. Ova haljina nije bila jeftina.“

„Boli me dupe za dugmiće!“, vrisnu Emili bacivši haljinu na drugi kraj prostorije.

„U pitanju je haljina *majkl kors*! Zar ti to ništa ne znači?“

„To je haljina Majkla Korsa za *plažu*, Endi. To je rekao modelima da obuku preko kupaćih kostima. Da je nisi poručila preko neta iz ’Nordstroma?’“

Kada Endi ne reče ništa, Emili frustrirano podiže obe ruke u vazduh.

Endi uzdahnu. „Možeš li mi, molim te, pomoći? Sada već padam u iskušenje da se ponovo zavučem pod pokrivače...“

Kada je to čula, Emili pade u vatru, mumlajući kako je Endi beznadežan slučaj, uprkos njenim neumornim naporima da je poduči krojevima, veličinama, materijalima i stilu... a da ne spominje cipele. Cipele su *sve*. Endi je posmatrala kako Emili kopa po odeći, podiže pokoju stvar, a potom se na svaku mršti i neceremonijalno je baca u stranu. Nakon pet frustrirajućih minuta, nestala je u hodniku bez ijedne reči i vratila se nekoliko trenutaka kasnije, noseći prelepu bledoplavu pamučnu dugačku haljinu i predivne dugačke naušnice od tirkiza i srebra. „Evo. Imaš srebrne sandale, zar ne? Jer u moje nećeš stati.“

„Ni u to se neću uvući“, rekla je Endi posmatrajući prelepu haljinu oprezno.

„Naravno da hoćeš. Kupila sam je broj veću nego što inače nosim za situacije kada sam naduta, jer ima ove detalje na stomaku. Trebalo bi da staneš u nju.“

Endi se nasmejala. Ona i Emili su prijateljice već toliko godina da više nije obraćala pažnju na takve komentare.

„Šta je bilo?“, upitala je Emili izgledajući zbunjeno.

„Ništa. Savršena je. Hvala.“

„Dobro, oblači se onda.“ Kao da naglašava njenu primedbu, začulo se zvono na ulaznim vratima. „Prvi gost! Trčim dole. Budi medena i pitaj muškarce da ti pričaju o poslu, a žene o dobrotvornim aktivnostima. Ne pričaj o časopisu eksplicitno, ukoliko te neko ne pita, pošto ovo nije baš zapravo radna večera.“

„Nije zapravo radna večera? Zar nećemo od svakog od njih tražiti novac?“

Emili ljutito uzdahnu. „Da, ali tek kasnije. Pre toga se pretvaramo da se samo družimo s njima i zabavljamo. Sada je najvažnije da vide da smo pametne i odgovorne žene koje imaju odličnu ideju. Većina su Majlsovi prijatelji sa 'Prinstonā'. More momaka iz privatnih fondova koji prosto vole da ulažu novac u medijske projekte. Kažem ti, Endi, samo se smeši, pokaži interesovanje i ponašaj se onako ljupko kako ti to umeš – obuci tu haljinu – i sve će biti u redu.“

„Smeši se, pokaži interesovanje, budi ljupka. Razumela.“ Endi je svukla peškir s glave i počela da se češlja.